



**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovéj a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **B.**, proti žalovanému: **F.**, zast. Mgr. R., o zaplatenie 429 156,42 Kč s prísl. na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 9. mája 2007 č.k. 52 Cb 473/96-189 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 9. mája 2007 č.k. 52 Cb 473/96-189 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 5 601 Sk.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 429 156,42 Kč s 13,4 % úrokom z omeškania ročne od 15.2.2001 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 42 198 Sk.

Vo zvyšku úroku z omeškania súd žalobu zamietol. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 6 100 Sk, na účet jeho právneho zástupcu.

Podľa odôvodnenia rozsudku súd rozhodoval opätovne potom, čo odvolací súd rozsudok súdu I. stupňa zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie.

Nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že súd oprel svoje skutkové zistenia o dôkazy a skutočnosti, ktoré mal preukázané v súlade s ust. § 153 ods. 1 O.s.p. a žalovanému sa v priebehu ďalšieho konania žiadnym spôsobom nepodarilo preukázať ním tvrdené skutočnosti, súd sa znovu skutkovým stavom nezaoberal. Oprel sa o dôkazy, ktoré boli vykonané doteraz.

Žalobca sa svojim návrhom domáhal zaplatenia 429 156,42 Kč z dôvodu, že žalovaný prijal zálohu za dodávku plechu EI 30, čo ani sám nepopiera, ale dodávka nebola realizovaná, čo účastníci taktiež nepopreli. Sporná zostala skutočnosť, či k dohode medzi predchodcom žalobcu a žalovaným, pokiaľ ide o dodávku plechu realizovanej spoločnosti Č., z ktorej dodávky mal byť v časti 20 ton uspokojený predchodca žalobcu a to ako dodávky náhradnej za nedodanie materiálu podľa pôvodnej kúpnej zmluvy v cene zaplatenej zálohy.

Podľa žalobcu žalovaný argumentuje tým, že svoj záväzok voči žalobcovi z obdržanej zálohy splnil dodávkou 189 600 kg oceľových plechov EI 40 a EI 55 a to do spoločnosti Č. a.s., pričom 20 ton tohto materiálu malo byť určené na kompenzáciu vyplatenej zálohy žalobcom. Žalovaný nikdy fyzicky materiál určený na kompenzáciu žalobcovi nedodal, nevystavil na žalobcu vo výške prijatej zálohy daňový doklad, ani nevykonal zápočet vzájomných záväzkov a pohľadávok. Žalobca nepopiera, že žalovaný dodal 189 600 kg oceľových plechov EI 40 do spoločnosti Č. a.s. a na túto dodávku vystavil dňa 8.12.1995 daňový doklad – faktúru č. 2200/95 na čiastku 4 834 800 Kč, túto faktúru Č. a. s. prijala a nikdy ju nespochybňovali, túto faktúru uhradila žalovanému v plnej výške a to štyrmi platbami o čom žalobca predložil súdu doklad. Žalovaný po 8 rokoch od obdržania úhrady od Č. tvrdí, že dodávkou do Č. a.s. splnil svoj záväzok voči žalobcovi. Predložil súdu faktúru č. 220/95, vystavenú žalovaným pre spoločnosť Č. a.s. Praha, z ktorej je zrejmé, že bolo tejto spoločnosti dodaných 189 600 kg oceľového plechu EI 40 a za túto dodávku si žalovaný od Č. vyfakturoval sumu 4 834 800 Kč, ktorá mu bola aj zo strany Č. v 4 splátkach zaplatená.

Súd vykonal dokazovanie aj písomnou výpoveďou svedkov p. H. a p. D., ale ani po tomto dôkaze nedošlo k preukázaniu skutočnosti, že 20t plechu z celkového množstva 189 600 kg, ktorý bol dodaný spoločnosti Č. a.s. Praha bolo dodaných spoločnosti Č., a to za účelom vysporiadania záväzku, ktorý mal žalovaný voči právnemu predchodcovi žalobcu. Žalovaný takýto dôkaz nepreukázal.

Pokiaľ ide o úrok z omeškania, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania tak, ako ho vyčíslil v podaní zo dňa 27.9.2005 a to vo výške 13,4 % od 15.12.2001 s tým, že vo zvyšku a to v časti 5,6 % , t.j. rozdiel medzi 19 % a 13,4 % úrokom zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu sa odvolal žalovaný a navrhol ho podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie.

Svoje odvolanie odôvodňuje tým, že súd rozhodol v jeho neprítomnosti napriek tomu, že sa právny zástupca ospravedlnil a požiadal o nový termín pojednávania, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Uvádza, že jeho právny zástupca požiadal o nový termín pojednávania, nakoľko mal viac vytýčených pojednávanií na tento termín a jeho koncipienti sa stali v uvedenom čase práceneschopnými.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenie 429 156,42 Kč s úrokom z omeškania titulom vrátenia preddavku za tovar.

Krajský súd v Banskej Bystrici v predmetnej veci niekoľkokrát rozhodoval a Najvyšší súd SR na základe odvolaní žalovaného rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na nové prejednanie.

V poslednom rozhodnutí súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pokiaľ sa týka dodania 20 t tovaru žalovaným do spoločnosti Č. a.s. pre spoločnosť Č. súd prvého stupňa na preukázanie tejto skutočnosti vykonal dostatočné dokazovanie a napriek tomu žalovanému sa v priebehu konania žiadnym spôsobom nepodarilo preukázať túto ním tvrdenú skutočnosť. Odvolací súd ďalej uviedol, že súd prvého stupňa svoje skutkového zistenia oprel o dôkazy a skutočnosti, ktoré mal za preukázané, čo je v súlade s ust. § 153 ods. 1 O.s.p.

Žalovaný vo svojom odvolaní proti novému rozhodnutiu namieta len jedno a to, že súd prvého stupňa pojednával a vyniesol rozsudok v jeho neprítomnosti napriek jeho ospravedlneniu a žiadosti o nový termín a tvrdí, že mu tým bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Na odvolacom pojednávaní právna zástupkyňa žalovaného namietala, že súd prvého stupňa nezistil dostatočne skutkový stav konkrétne, že nevypočul svedkov p. H. a p. D. a uspokojil sa s ich písomným stanoviskom a poukázala pritom na prvé zrušujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu SR.

Nakoľko odvolateľ tvrdí, že súd I. stupňa mu svojím postupom keď konal a rozhodol v jeho neprítomnosti jeho právneho zástupcu, odňal možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods.

2 písm. a/ O.s.p., odvolací súd sa vysporiadal predovšetkým s touto námietkou a zistil, že nie je dôvodná.

Je nesporné, že § 6 O.s.p. ukladá súdu postupovať v konaní v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.

Je tiež nesporné, že odvolateľova žiadosť o odročenie pojednávania bola prejavom jeho vôle zúčastniť sa ako právny zástupca na iných pojednávaniach, čiže dal prednosť zúčastniť sa na inom pojednávaní než v tejto veci, rozhodol sa o tom slobodne, z vlastnej vôle, rovnako ako sa nedal zastúpiť substitútom, teda nijako z tohto konania nemožno vyvodiť, že by mu bol súd postupom podľa § 101 O.s.p. odňal možnosť konať pred súdom, už vzhľadom na ukončené dokazovanie a dĺžku trvania súdneho sporu. Odvolací súd v tomto prípade musí hodnotiť postup právneho zástupcu ako prinajmenšom zneváženie práce súdu pri riešení veci.

V prípade, že by sa odvolací súd priklonil k názoru žalovaného, podľa § 212 ods. 3 O.s.p. na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len keď mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo sa nestalo.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa ako aj s právnym záverom, ktorý z neho vyvodil. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že osobným vypočutím navrhnutých svedkov by sa ozrejmili rozporné skutočnosti, odvolací súd je názoru, že vzhľadom na to, že navrhnutí svedkovia svoju neprítomnosť na výsluchu ospravedlnili tým, že ide o záležitosť spreď viac ako 8 rokov, doklady riadne odovzdali a na vec sa nepamätajú nakoľko išlo o malú obchodnú záležitosť oproti celkovému obratu 8 miliárd ročne, bolo by ich vypočutie len predlžovaním a nehospodárnym vedením sporu.

Žalovaný žiadny iný dôkaz ani nenavrhuje. Vypočutie svedkov môže súd vykonať rôznym spôsobom, a to dožiadaním písomne ako aj vypočutím. V danom prípade osobná výpoveď ako bolo už vyššie uvedené bola nadbytočná, a na rozhodnutí súdu nič v predmetnej veci nezmenila.

Z odôvodnenia posledného rozsudku odvolacieho súdu, teda uznesenia zo dňa 22.1.2007 vyplýva, že žalobca vyhovujúci rozsudok súdu I. stupňa zrušil len preto, že jeho výrok neobsahoval rozhodnutie o nepriznaní časti úroku z omeškania a čo do rozsudkom priznanej istiny uviedol, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne získaného preddavku žalobcovi, resp. jeho právnenmu predchodcovi, prípadne s ním dohodnutému subjektu aj dodal.

Na základe tohto skutkového a právneho stavu odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdiť.

Úspešnému žalobcovi v zmysle § 224 ods. 1 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Trovy predstavujú cestovné Praha – Bratislava a späť vo výške 5 601 Sk. Odvolací súd žalobcovi náhradu týchto odvolacích trov žalovaným priznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 5. marca 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu